התם הא קמ"ל. דטעם דאזלינן בתר לקיטה משום אורחא דמילתא הוא: **מפני שדרכו ליגדל על כל המים.** שמשקין אותו במים שאובין כירק דהיינו טעמא דירק כדאמר בר"ה (דף יד.) גורן ויקב כתיב גבי מעשר כדגן מן הגורן[1] כו' מה גורן ויקב מיוחדין שגדלין על רוב מים דהיינו גשמים ומתעשרין אחרי השנה שעברה כדאמרינן בר"ה (דף יב:) דאזלינן בתר שנה שהביאו שלש בה ולא אחר לקיטתו וילפינן לה מקראי אף כל שגדלין על רוב מים דהיינו אילנות מתעשרין לשעבר ואע"ג דמעשר דידהו דרבנן הוא[2] אסמכינהו אקראי יצאו ירקות שגדלין על כל מים מתעשר לשנה הבאה: **כו'.** ספק מיה ספק בהמה: **יש בו דרכים כו'.** דכיון דמספקא לן ניזיל בתר לחומרא: **שוה לחיה.** וטעון כיסוי דם: **ולבהמה.** חלבו אסור: **ושוה לבהמה וחיה.** טעון שחיטה: **שאין שוה לא לחיה ולא לבהמה.** אסור הרבעה עם בהמה וחיה: **זו אחת מן הדרכים.** שהמבול בטו מו שחרור ממדינת הים צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם בפ"ק דגיטין: **דאיכא פלוגתא.** חילוק בדרכיו בדרך זו הוא דומה לכאן ובדרך זו אינו דומה כגון מתני' בג' דרכים למעוטי חופה דלא קנין ודזב ט) הכי הוא דהוי אונס לזיבה ולא אונס אחר ודגמין בחלו שוה ולא בחומר תנו בטו זה לאחמי ושטר שחרור זה לעבדי דחוזר בגנב ואינו חוזר בשחרור דזכין לו לאדם שלא בפניו: **דיקא נמי.** דהיכא דלא הוי ליה פלוגתא תנא לכל דבר: **מניינא דרישא.** ג' דרכים: **מניינא דסיפא.** וקונה את עצמה בשתי דרכים: **למעוטי חופה.** שאם מסרה לה[3] אביה לחופה לשם קדושין אינה מקודשת בכך: **ולרב הונא כו'.** לקמן בשמעתין (דף ה.): **חליפין.** קנין סודר: **מה שדה מקניא בחליפין.** דכתיב (רות ד) ויאשף נעלו והתם שדה הואי: **חליפין איתנהו בפחות משוה פרוטה.** דקי"ל בפרק הזהב (ב"מ דף מז.) קונין בכלי אע"פ שאינו שוה פרוטה: לא

התם הא קמשמע לן דדרכיה דאתרוג כירק מה ירק דרכו ליגדל על כל מים ובשעת לקיטתו עישורו אף אתרוג דרכו ליגדל על כל מים ובשעת לקיטתו עישורו והא דתנן[4] כו' יש בו דרכים שוה לחיה ויש בו דרכים שוה לבהמה ויש בו דרכים שוה לחיה ולבהמה ויש בו דרכים שאינו שוה לא לחיה ולא לבהמה ניתני דברים ותו הא דתנן[5] זו אחת מן הדרכים ששוו גיטי נשים לשחרורי עבדים ניתני דברים אלא כל היכא דאיכא פלוגתא תני דרכים וכל היכא דליכא פלוגתא תני דברים דיקא נמי דקתני סיפא[6] ר"א[7] אומר אתרוג שוה לאילן לכל דבר ש"מ: מניינא דרישא למעוטי מאי מניינא דסיפא למעוטי מאי מניינא דרישא למעוטי חופה[8] ולרב הונא דאמר חופה קונה מק"ו למעוטי מאי למעוטי חליפין ס"ד אמינא הואיל[9] וגמר קיחה קיחה משדה עפרון מה[10] שדה מקניא בחליפין אף אשה נמי מקניא בחליפין קמ"ל ואימא הכי נמי חליפין[11] איתנהו בפחות משוה פרוטה ואשה בפחות משוה פרוטה לא

מאחר שלא נזרע מהיכן אוספין אלא לימד על הספיחים שהן אסורים אפילו לאכילה וכ"ש לשמורה וסבר דספיחים אסורין בשביעית מדאוריתא ואפילו קודם זמן הביעור וכשיצאו למוצאי שביעית אסור מדרבנן בכדי שיעשו כיוצא בהן[8] וקסבר כל שאר ספיחים אסורים במוצאי שביעית אבל ספיחי כרוב שאין כיוצא בהן בירקות השדה לא גזרינן בהם משום שאר ספיחים דהא מינכרא מילתא ומה שגידל אמהות הרי היא של שביעית ואסור ומה שלא הגיע הרי הוא של מוצאי שביעית ושרי ומאן דחזי לבר אינש דאכל ספיחי כרוב למוצאי שביעית לא אתי למיכל שאר ספיחים דהא שאני משאר ספיחים ולא גזרינן היתירא משום איסורא מ"מ ש"מ דלא אזלינן כלל בירק בתר לקיטה אלא בתר רוב גידולים מדשרי ספיחי ששית שנכנסו לשביעית וי"ל דנהי (ו) דהיא דלא אזלינן בתר לקיטה מ"מ בתר חנטה נמי לא אזלינן אלא הגדל באיסור אסור בהיתר מותר מה שאין כן באתרוג ושאר אילן דאזלינן לגמרי בתר חנטה דאם חנטה באיסור אפי' מה שגדל בהיתר אח"כ אסור והשתא לשביעית שוה לאילן דאי הוה כירק הוה אזלינן בתר רוב גידול: **מה** ירק דרכו ליגדל על כל מים.

טעמא דירק מפרש בפ"ק דר"ה (דף יד. ושם[12]) דגורן ויקב כתיב גבי מעשר כדגן מן הגורן כו' מה גורן ויקב מיוחדים שגדלים על רוב מים מתעשרים לשנה שעברה יצאו ירקות שגדלין על כל מים ואע"ג דמעשר ירק מדרבנן והיאך עושה בנין אב מדבר שהוא מדרבנן אסמכוה רבנן אקרא[13] כדפירש בקונטרס ור"י פי' אם אינו ענין למעשר תנהו ענין לשביעית שנוהג בירק מן התורה דעיקר דרשה אתיא לשביעית לענין ירק דהוי דאורייתא בין בירק בין באילנות כדאמרינן בר"ה (דף טו:) אמינא לך מעשר תרוויהו דרבנן ואמרת לי שביעית דבנות שוה דאורייתא וה"ה בירקות דהוו דאורייתא מסתמא ככל דבר שהוא (ב) אוכל[14] וגשמר כו' כדתנן במס' שביעית (פ"ז מ"ח) כלל אמרו בשביעית כו' וה"ק מה גורן ויקב שגדלין על רוב מים ואזלינן בתר שנה שעברה לגבי שביעית אף כל כו' וקשה דהרי אתרוג שגדל על כל מים כדאיתא בשמעתא ואפ"ה אמרינן דשוה לאילן לענין שביעית לילך בתר חנטה ושמא י"ל דהא דאזלינן ביה בתר חנטה לשביעית היינו דוקא לחומרא כגון אם חנט בשביעית ונלקט בשמיטה א"ל אע"ג דאתרוג גדל על כל מים אין לנו לחלקו מדין שאר אילנות לענין שביעית כיון דלענין ערלה ורבעי לא חלקתו תורה משאר אילנות ודרשה דגורן ויקב לירקות אתא ולא לאתרוג ומכ"מ לענין מעשר שהוא דרבנן תקנו חכמים אחר לקיטתו עישורו הואיל וגדל על כל מים כירק ואע"ת אמאי לא חשיב שהאתרוג שוה לאילן לכלאים שאינו כלאים בכרם וליחשב דשוה לאילן בארבע דרכים וי"ל לא תני אלא דשוה לאילן לילך בתר חנטה ולירק בתר לקיטה[3] ואע"ת אמאי לא חשיב ששוה לירק בשני דרכים כגון לענין פיאה דלא מיחייב אתרוג בפיאה משום דאין לקיטתו כאחד לענין פיאה בענין לקיטתו כאחד[15] ומהאי טעמא ממעטינן תאינה בפרק כלל גדול (שבת דף סח.) ובפרק מקוס שנהגו (פסחים דף נו:) ובירק נמי אין פיאה מתנהגת דאינו בכלל דבר המתקיים כדאיתא התם וי"ל כיון דאיכא אילנות עובדא שאין חייבין בפיאה כגון הלוג והחרובים השנויים במסכת פיאה (פ"א משנה ה) לא שייך למיתני שוה לירק ומהאי טעמא נמי לא קאמר שוה לירק לענין ביכורים (ג) שאין ביכורים אלא משבעה מינין כדאיתא בספרי אם כן שוה נמי לשאר אילנות: **לא** לחיה ולא לבהמה. פי' (ד) לענין הרבעה משום דמספקא לן אי מין חיה אי מין בהמה הוא הקשה הר' אליעזר למ"ד (חולין דף פ.) כוי בריה בפני עצמו הוא מאי אריא משום דמספקא לן כו' אפילו ידעינן דחיה היא לא מרבעינן עליה חיה אחרת דאין מרבעין איל על גבי וי"ל דאתיא כמ"ד (שם) כוי זה הבא מן החיים ומן הבהמה ומספקא לן אי חושבין לזרע האב או לא דאי הוה אמר דאין חושבין היינו מרבעין עליה גבי:

ואשה בפחות משו"פ לא מקניא נפשה. פי' בקונטרס משום דגמאי הוא לה הילכך בטיל לה תורת חליפין בקידושין ואפילו בכלי שיש בה ש"פ אי יהיב לה בתורת חליפין וקשה לר"ת דא"כ פשטה ידה וקבלה תתקדש בפחות מש"פ ועוד כיון דתלי טעמא משום דגמאי הוא לה א"כ אמאי לא פריך בגמרא בגתיה דרבי יעקי דקפדו אנפשייהו ולא מקדשי בפחות מתרקבא דדינרי כו'[16] כי היכי דפריך לקמן (דף יא.) אמילתיה דב"ש ועוד קשה כיון דס"ד השתא למגמר קניני אשה א"כ אשה נמי תקני בחזקה כמו שדה ועוד דלקמן (דף ה.) בעי בגמ' בשטר מגלן ומאי בעי ליגמר משדה לכך נראה לר"ת דגרסי' בפחות משוה פרוטה לא מקניא ולא גרם נפשה דלא בקפידא תליא מילתא אלא ה"ט משום דגמר קיחה קיחה משדה עפרון דכתיב ביה כסף ובפחות משוה פרוטה לא מיקרי כסף והמקשה שהקשה תחילה ואימא ה"נ בשטר דלא פשיטא דלא גמרינן קיחה לעשות אשה ולהכי מבעיא לן לקמן בשטר מגלן דלא גמרינן משדה אלא לכסף דוקא דכתיב ביה קיחה ולא פריך מחליפין אלא משום דהוי כעין כסף דקרא שיש בהם שוה פרוטה[17] והכי פירושו ואימא ה"נ שתקנה אשה בחליפין כשיש באותם חליפין שוה פרוטה כעין כסף דקרא טפי משטר שיש בו שוה פרוטה דא"ל שיהא השטר פרוטה כדאמרי' גיטין (דף כ.) כתבו על איסורי הנאה כשרי אבל חליפין דשוה פרוטה דומין לכסף ומשני חליפין איתנהו בפחות משוה פרוטה וא"כ אינם מטעם כסף אלא קנין אחר הוא[18] וא"ת היכי ס"ד דילף משדה עפרון שתקנה אשה בחליפין והא שדה עפרון גופא לא מיקני בחליפין דלא מצינו חליפין לעובד כוכבים דהא אמרינן בבכורות (דף יג.) מדישראל בחדא עובד כוכבים נמי בחדא[19] וי"ל דהיינו לגבי מחליפין דומיא דישראל בחדא וה"ק מדישראל בחדא קנין חדש בר מחליפין שהם בשניהם[20] וכן משמע לקמן (דף ח.) גבי נמכר לעובד כוכבים מכסף מקנתו בכסף נקנה ואין נקנה בתורת תבואה וכלים ומאי נייהו חליפין ש"מ דשאר דברים נקנין בחליפין לעובד כוכבים וכן היה רגיל ר"ת לשאול הרשאה ביד עובד כוכבים והיה מקנה בחליפין ומיהו בזה צריך ליזהר שלא לכתוב וקנינא מינייה דאין שליחות וחכיה לעובד כוכבים כדאמרינן בפרק [ממיסי] דבבא מציעא (דף עח:) אלא וקנה העובד כוכבים כתבינן ואם תאמר אם כן כיון דפשיטא לן דאשה לא מקניא בחליפין אמאי

מסורת הש"ס

1) בכורים פ"ב מ"ח חולין קלב., 2) גיטין ט., 3) [בירושלמי פ"ב מ"ו], 4) [בכת"י ודפו"ר: רבי אליעזר], 5) [לקמן ה.], 6) [לעיל ב.], 7) [במדבר יח], 8) [בדכרות לו ע"ח], 9) [בדפו"ר: הני, וכ"ה בכת"ס], 10) [בדפו"ר: לו, וכ"ה בכת"ס], 11) [ד"ה מה], 12) [במשנה בשביעית ליתא לתיבת "ושמר"], 13) [פאה פ"ח מ"ד], 14) [ל"ל אלא כגון. (הכ"ס מלעשות. ועיין רש"ס ומל"ה)].

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה (בע"א) אתרוג וכו' וי"ל דנהי אלא כל"ל ותיבת דהכיא נמתק: (ב) ד"ה מה וכו' מסתמא ככל דבר שהוא מאכל כו' כדתנן במסכת שביעית כלל גדול אמרו: (ג) בא"ד לענין ביכורים דכיון שאין ביכורים אלא: (ד) ד"ה לא וכו' פי' בקונטרס לענין הרבעה:

מוסף רש"י

על כל מים. אף על שאובין ומשקין אותה תמיד כענין שנאמר (דברים יא) והשקית ברגלך כגן הירק אמר גן הירק דכתי בהשקאה (ר"ה יד.). כוי. מן המים ומן הצנה (חולין מט:). אתרוג שוה לאילן לכל דבר. אף למעשרות (סוכה ח.).

מוסף תוספות

א. כדתנן לעיל [במס' שביעית] בסוף פ"ו (מ"ד). הר"ש בשביעית פ"ט מ"א. ב. ועיקר קרא לפסולת גורן ויקב כדלעיל לענין סוכה. תוס' ר"ה יד. ד"ה מה. ג. וכן נראה דלענין ערלה ורבעי נמי לא איצטריך לאשמעינן שנוהגת באתרוג אלא לאשמעינן ביה דאזלינן בתר חנטה כשאר אילנות לפי שיש בו דבר דאזלינן בתר לקיטה. תוס' הרא"ש. ד. ע"י שליח ובלילה אבל ביום וע"י עצמן הא חזינן דלא קפדי. תוס' הרא"ש. ה. כשיש בהם שו"פ. שם. ו. ולא דמי לכסף. שם. ז. ברישב"א. וזו ראיה דחליפין אב בפני עצמו הם ולאו תולדה דכסף. ח. פי' ישראל קונה במעות וגוי במשיכה ואין לו עוד קנין אחר. תוס' הרא"ש. (והיינו כר"י שם וברשב"א נקט איפכא דהיינו אליבא דר"ל ועי' תוס' לקמן יד: ד"ה הואיל) ט. בתוס' הרא"ש. לבד מחליפין שנוהג בשניהם. י. דקנינא מיניה משמע שהעדים שלוחים לקבל הקנין. ת"י מובא במהרש"א. ועי' מאירי.

ח א מיי' פ"ב מהל' מורות הל"י:

ב [מיי' פ"ה מהל' מכירה הלכה ה טוש"ע מו"מ סי' קל קעיף ג]:

ג [מיי' שם הלכה ו טוש"ע מ"מ סי' קלה סעיף ב]:

תוס' ר"י הזקן

על כל מים. אית דמפרשי אפילו איגן מי גשמים. ועיקר הפירוש הוא על כל מים שיבאו אליו, אין מים מזיקים אותם כלל. דתנן כרי וכו'. בבכורים פרק ב [מ"ח] היא שנויה. פלוגתא. שמחלק בענין. חופה. שאם מסרה לחופה לשם קדושין לא מהני. ולרב הונא דאמר. לקמן [ה. א]. חליפין. קנין סודר. משדה עפרון. לקמן [ד. ב]. בפחות משוה פרוטה. דקי"ל [ב"מ מז. א] קונין בכלי אע"פ שאין בו שוה פרוטה.